

ÉLŐ ERDÉLY EGYESÜLET

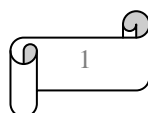

KOVÁSZNA

HONISMERETI ESSZÉ

Menyhárt Réka
Kovászna
Kőrösi Csoma Sándor Líceum

2014

Kovászna. Az én városom. Az én szülőföldem. Az én kis világom. Az enyém. A mienk. Szeretem. Szeretem beszívni reggelente a hegyek friss illatát, a fű harmatát. Egy rész belőlünk ez a város. Ami nekünk fáj, az a hegyeknek, a város minden csücskének fáj. Együtt dobban a szívünk. Felelősek vagyunk érte, a város pedig értünk. Egyek vagyunk, attól a pillanattól fogva, hogy megszülettünk. Büszke vagyok rá. Nevét bátran hangoztatom a világ bármely felén. Utazhatunk bárhová. Olyan környezet, mint itt, nem ölel körül. Ki elmegy, kiszakad innen, mindig visszavágyik, a gyökerei ide húzzák. Hogy mit értékelnek az emberek ebben a városban? Mit szeret minden lakos? Azt hiszem ebben egyet értünk mindannyian. A csendet és a levegőt. Az a valódi székely levegőt. Aki ellátogat, megismeri a helyi embereket, nem kell gyözködni, hogy újból felkeresse a Kárpátok kanyarulatában fekvő kis települést. Lehet, hogy nem olyan fejlett, nagy, lehetőségekkel teli, de akkor is az otthonom. A Pokolsár sem bugyog minden városban, csak itt. Egy várost sem emlegetnek „az 1000 borvíz városa” néven, csak Kovásznát.

Nevének eredetére több mende-monda is született már. A legismertebb, miszerint élt egy híres szabó, Kó, Tündér Ilona várában, aki csodálatos vásznakat tudni szőni. Halála után néhány évvel az ő faluját róla nevezték el –Kovászna. Tündér Ilona vár, bár már romokban, de még mindig látszik, fent a Tündérvölgy fölött. Évtizedekig faluként emlegették, szüleim elmondása szerint, ám később várossá nyilvánították, most pedig már Csomakőrös, és Vajnafalva is hozzánk tartozik. Pezsgett itt az élet. Idősek, fiatalok, együtt vigadtak, még azokban az időkben is, mikor csak lopva találkozhattak. Mozi, vásár, családi összejövetelek, melyekből nem hiányozhattak azok a régi rádiók, valamint azok a jó fonográfok. Na meg a sikló. Kovászna és Kommandó összeköttetője. Mindenkit megörvendeztetett, egészen addig, míg sorozatos akadályokba ütközött. Tűzvész martaléka lett, ám helyi összefogással még egy ideig működhetett.

A mai ügyes, fejlett világnak köszönhetően, a Facebookon találtam pár hajdani képet, amely kicsit használhatóbb állapotban van, mint a nagyszüleimtől kapott. Ám a színes képek, már saját készítésűek. Próbáltam, egy kis segítséggel beazonosítani, hogy mely mai helyek láthatóak a képeken. Remélem sikerült. Az alábbi képen a mai Művelődési Ház melletti Sétatér látható, mely ma a sportpálya és a játszótér fele vezet.

Üdvözlét Kovásznáról
Bogdán F. fényképész K. Vásárhelyt. 7433.

Üdvözlét Kovásznáról. Pokolsár fürdő.

Ezen a képen a Pokolsár Gyógyfürdő látható, mely nem rég épült újra városunk központjában, a sétavonattal előtt helyezkedik el. Ma már helyi tárgyakat, emlékeket lehet

vásárolni. Véleményem szerint ez a város legjobb pontja. ☺ Megnyugtató, igazi történelmi múlttal rendelkező épület, ráadásul nagyon finom a lángos. Mindenkinek nagyon ajánlom.

Utoljára hagytam a legjobbat, a Pokolsár. Igazi egyéniség ez a város számára. Ám talán veszélyforrás is. A múlt évszázadokban több kitörést is lejegyeztek, hol kisebbet, hol pedig az akkori falut majdnem megsemmisítő áradást. Ma már lassan, csendben fortyogva alszik körbe kerített „konyhójában”. De kitudja.

Persze még több oldalon tudnám mesélni, hogy mi minden nyújt remek látogatási lehetőséget. Említhetném a Művelődési Házat, a sajnálatos módon elhunyt polgármesterünk építményét a Művelődési Központot, a Lőrincz Zsigmond sípályát, melyet nem csak télen, de nyáron is meglátogathatunk, egy piknikezésre, pihenésre, vagy akár a hotelok „mofettáit”, gyógyfürdőit, esetleg a „borvízkutak” sokaságát. A leglátogatottabb borvízkút a központban található. Történt egyszer, egy testvérvárosunk, Csenger meglátogatásakor, hogy engem egy kedves, népes kis családnál szállásoltak el, a Farkas családnál. Meglepetés ért, mikor rájöttem, hogy nagyon sok mindent tudnak Kovásznáról. De honnan? A családfő, Miki bácsi, elmesélte, hogy ő tervezte a központi borvizet borító mennyezetét. Sok időt töltött el városunkban, közben megismerkedett a helyiek múltjával és jelenével. Azt mondta, terve az volt, hogy a mennyezet egy fenyőfát ábrázoljon, utalva a Berecki-havas erdeire. Nos, véleményem szerint elég jól sikerült az elhatározás.

Drága osztályfőnökünk, valamint furcsa mód, a matektanárunk is szívesen áradozik órákon keresztül a régi időről. Nem mellesleg, hogy a matek tanárúrnak, Gazda Istvánnak köszönhetjük a város címerének is a megalkotója. Az Oszink pedig, immár több, mint húsz éve vezényeli az általa létrehozott, Tiszta Szív gyerekkórust, amellyel olyan helyeken sikerült fellépniük, mint Washington, New York, London, Párizs, stb. Nagy lelkesedéssel meséli történeteit nekünk a világ bármely pontjáról. Gyakran kapott ajánlatot költözésre, és szép karrier lehetőségekre, ám ő elmondása szerint: „Az nem Kovászna!”

Szeretett foglalkozás a fafaragás. Ma már gyermekek számára is tartanak oktatást a mesterségről. Gyakran tudjuk meg, hogy sokan székelykaput, fali díszeket faragnak a barátaiknak, saját maguknak, vagy pedig más, messziről jött embereknek. Nekük ez nem

munka. Azt mondják, a fa beszél hozzuk, ők csak megmunkálják, teljesítik a fa kívánságát a további sorsáról. Holnap pedig, talán az egyik mű már a tengeren túlon fog büszkén az ég fele emelkedni.

Számomra mindenki egyenlő és tiszteletre méltó ember itt, ám vannak olyan emberek, akik kivívták a város szeretetét haláluk után is. Itt értem Gazdáné Olosz Ella, textilművészt,- kinek világhírű munkáit meglehet tekinteni a Művelődési Házban- Fábián Ernő, tanárurat, valamint író, Ignác Rózsa, színésznőt, író, aki bár nem a város szülöttje, ám a város egykori lakója és fejlesztője, akinek emlékét a központi Református templom melletti szoba őrzi, de persze ne feledkezzünk meg Csomakőrös hírhedt kutatójáról, Csoma Sándorról sem, aki életmódjával bárkinek példát mutatott, főleg, miután megalkotta tibeti utazása után a tibeti-magyar szótárt. Emlékszobája Kőrös központjában látható. Ám nálunk, a Művelődési Ház előtti parkban, az óriás sakktabla előtt is van mellszobra, melyet ünnepek idején koszorú takar.

Mit is mondhatnék még el erről a hegyek által védett, kis patak által kettészelt, magyar-székely településről? Szép. Fejlődőképes. Úgy gondolom, hogy a város összes lakója törekszik egy jobb, élhetőbb jövőt varázsolni szereteteinek. Szeretném megmutatni mindenkinek. Megfogni a városba utazók kezét, nem hagyva, hogy hotel szobájukban ücsörögve bámuljanak kifelé, és elvezetném a város legelső pontjától, fel egészen talán a Tündérvölgy végéig. Nem csak látni kell messziről, áradozni, hogy milyen szép, hanem meg is kell ismerni. Megismerni és megszeretni. Látni a városka mozdulatait, érzéseit, egy részt az életükből. Szeretném megmutatni a városunk világát Napkeltétől, Napnyugtáig. Látni, ahogyan a méhek leszállnak a vadvirágokra..ahogy dolgoznak...majd ahogyan a gazda gondosan, begyűjti munkájuk eredményét. Látni a fáradozásokat is itt, nem csak az eredményeket. Aki csak ellátogat, csak egy ablakon át figyeli az életet. De senki, soha ne várjon többet. Míg ki nem nyitja azt az ablakot. Szíve ablakát.